

tame näddala ausaste!" Nenda teggime. Pääw were, meie ollime tö fallal; teised maggasid ammu, meie saewasime maad palle higgis, istutasime veel kapstaid peale ja läksime siis römuga puhsama, agga mitte lauaks, sed jubba taewas punnas föidust. Tundi kaks kolm saine magganud, siis töüsime üllesse, pannime pulma rided selga ja piddime tete haffama. „Küllap sul laulo-ramat on, — siissis siis naene, — ma 'p tahtnud ennam osta, arwasin et kahhele saab ühhest ramatuist füü!" Ma suggo häbberesin tui piddin vastama: „oh fabjo, ma ei tea omimalgi ollema; lootsin illa: tulleb naene majasse, efs se to ramato!" Mis tehha? läksime ilma ramatuta, lotes teiste hea innimeste ramatuist laulda; agga ommeti piddasime tee peal nõu, luida laulo-ramato saaksime, ja jäime wimaks selle jure seisma: ni pea, tui meil viisitiimend rubla koos on, siis ostame. „Muidugi, — finnitas naene, — efs me' siis jöua murretseda!" — Saime aegsaste firriko ja istusime mahha, minna usse törwa, naene altari liggi. Veel läks aega, enne tui haffai laulma, ja et tööst ja tekülmissest vässinud ollin, piddi unni väggise peale tullema; agga ma pannin waasto ja töösun wahhest püsti ja wahtisin, kas naese siidi müts emalt wadates illus olleks; naene tuffus, agga müts hülgas tui höbbe. „Höbbe! — mötlesin niiud — eggata olle höbbe! tui olleks, siis ostaksin laulo-ramato kohhe!" Selle järrel tussid siis teised mötted: rahha, tö, kapstad, saut — löit arwafin ärra ja pesletasim

nönda unne ennesest ärra, tunni öppetaja tussi ja Jumala tenistus haffas. Rabrimees lüttas omma ramato minno pole ja laussime siis selle laulo: Ma tahhan jäätta mahha sind, kowval ilma-ma; ei armastada tahha sind, sinno pattuga — n. t. f. Egga ma niiud omma vässimusega suurt ei wöinud tähhele panna agga se salm on minno mele jäanud ja jutlusest mönni sõnna. Öppetaja rävis ennamiste fest, et peame eesite Jummala rifi nöödma, siis same muud tarwidust veel pealegi önnistusels. Ta maanitset selle jures, et sedda ei sünni risti-rahva kojaks nimmetada, kust Jummala sõnna polle leida, et sellepärrast fatefisius, laulo-ramat ja uus Testament iggaühhel peafsid ollema, tunni joud annals ka Bibli-ramato osta, mis õige maja-piddamise pärris pöhhi osleks ja alwalt tül saaks müdud. Ta ütles veel, — ja se sõnnaga leikas minno süddamesse, — et kes pari lähhäwad, ešsimisel päval kohhe ühheshoos peatülli peafsid luggema ja Jummalat palluma ja nenda siis iggapääw teggema, muidos osleks osjata föil rahha ja warra; sed rillus ilma Jummalata sadaks willetsust, agga waesus, mis immenne Jummala peale lotes kannab, sadaks önne. — Juba ütlesin, need sõnnad langejid tui siwwi minno süddame peale, haffasin neid järrele mötlema, agga siis möissin fa: et sesamma nõu olli jo minnul Marriiga petud; tahtsimme eesite laulo-ramato osta, ja efs siis veel muid ramatuid, wimaks suurt Piiblit ja on need ovetud, efs meiegi siis haffa iggapääw luggema,